

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Ronkes Agerbeek i P. Van Nuffel, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) LG Display Co. Ltd i LG Display Taiwan Co. Ltd zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 8.9.2014.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 12 marca 2015 r. – Verein für Konsumenteninformation/INKO, Inkasso GmbH

(Sprawa C-127/15)

(2015/C 205/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Verein für Konsumenteninformation

Druga strona postępowania kasacyjnego: INKO, Inkasso GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy biuro windykacji wierzytelności, które w związku z zarobkowym ściąganiem wierzytelności w imieniu swoich zleceniodawców oferuje ich dłużnikom zawarcie porozumienia o spłacie zobowiązań w ratach, fakturując przy tym za swoją działalność koszty, które ostatecznie zobowiązani są pokryć dłużnicy, działa jako „pośrednik kredytowy” w rozumieniu art. 3 lit. f) dyrektywy 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 23 kwietnia 2008 w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG ⁽¹⁾?
- 2) W wypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy porozumienie o spłacie zobowiązań na raty, które za pośrednictwem biura windykacji wierzytelności zawierane jest pomiędzy dłużnikiem i jego wierzycielem, stanowi „odroczenie spłaty bez żadnych opłat” w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. j) dyrektywy 2008/48/WE, jeżeli dłużnik zobowiązuje się w nim jedynie do zapłaty zaległej wierzytelności oraz takich odsetek i kosztów, które w związku ze zwłoką i tak musiałby zapłacić na podstawie ustawy – a więc również bez takiego porozumienia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 133, s. 66.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 13 lutego 2015 r. w sprawie T-725/14 Aaberts Industries/Unia Europejska, wniesione w dniu 19 marca 2015 r. przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa C-132/15 P)

(2015/C 205/19)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. V. Placco i E. Beysen, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Aalberts Industries NV, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi o:

- uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 13 lutego 2015 r. w sprawie T-725/14 Aalberts Industries/Unia Europejska w zakresie, w jakim oddalone zostały dwa żądania Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanego dalej „TSUE”) skierowane do Sądu na podstawie art. 114 regulaminu postępowania przed Sądem oraz uwzględniony został podniesiony przez Komisję Europejską (zwaną dalej „Komisją”) zarzut niedopuszczalności;
- uwzględnienie ww. żądań i w związku z tym wydanie w sprawie ostatecznego rozstrzygnięcia oraz stwierdzenie niedopuszczalności żądania odszkodowawczego Aalberts Industries NV w zakresie, w jakim jest ono skierowane przeciwko TSUE (jako przedstawicielowi Unii);
- obciążenie Aalberts Industries NV kosztami poniesionymi przez TSUE w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2015 r. Sąd Unii Europejskiej oddalił wniosek złożony przez TSUE w sprawie T-725/14 Aalberts Industries/Unia Europejska na podstawie art. 114 regulaminu postępowania przed tymże Sądem. Przedmiotem wniosku tej instytucji było stwierdzenie niedopuszczalności odwołania wniesionego przez Aalberts Industries NV w zakresie, w jakim było ono skierowane do niego jako przedstawiciela Unii Europejskiej, które to odwołanie zostało jednocześnie skierowane również, w tym samym charakterze, do Komisji. Za pomocą tego odwołania Aalberts Industries NV dochodzi pozaumownej odpowiedzialności Unii w postaci naprawienia szkody, którą spółka ta twierdzi, że poniosła w następstwie nieprzestrzegania przez Sąd rozsądnego terminu do wydania orzeczenia w sprawie T-385/06 Aalberts Industries i in./Komisja. W przywoływanym postanowieniu Sąd doszedł do wniosku – wbrew twierdzeniu TSUE i uwzględniając stanowisko zajmowane przez Komisję –, że to na TSUE a nie na Komisji spoczywa obowiązek podjęcia obrony Unii Europejskiej w ramach postępowania w przedmiocie odnośnej skargi.

W związku z tym TSUE wnosi do Trybunału Sprawiedliwości odwołanie od tego wyroku na podstawie art. 56 statutu TSUE, wnosząc przy tym o uchylenie postanowienia w zakresie, w jakim oddała ono żądania TSUE. W uzasadnieniu tego odwołania TSUE podnosi po pierwsze nieprzestrzeganie zasad dotyczących reprezentowania Unii przed jej sądami i, po drugie – naruszenie obowiązku uzasadnienia.

W ramach **zarzutu pierwszego dotyczącego nieprzestrzegania zasad dotyczących reprezentowania Unii przed jej sądami**, TSUE zauważa, że wobec braku wyraźnej zasady regulującej reprezentowanie Unii przed jej sądami w przypadku skarg wnoszonych na podstawie art. 268 TFUE w związku z pozaumowną odpowiedzialnością Unii, odpowiednie zasady dotyczące tejże odpowiedzialności należy wyprowadzić z zasad ogólnych znajdujących zastosowanie do sprawowania wymiaru sprawiedliwości, dokładniej z zasady prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości oraz z zasad niezawisłości i bezstronności sędziego.

Ten pierwszy zarzut TSUE składa się z dwóch części, a mianowicie dotyczy nieprzestrzegania wymogów zasady prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości i nieprzestrzegania wymogów zasad niezawisłości i bezstronności sędziego.

W ramach pierwszej części zarzutu pierwszego TSUE zauważa, że wniosek Sądu zgodnie z którym to na TSUE spoczywa obowiązek reprezentowania Unii Europejskiej w ramach ww. postępowania w przedmiocie skargi o odszkodowanie został wyraźnie oparty na orzecznictwie zapoczątkowanym wyrokiem Werhahn Hansamühle i in./Rada i Komisja (63/72–69/72, EU:C:1973:121; zwanym dalej „wyrokiem Werhahn in.”). Z rozwiązania przyjętego w tej sprawie wynika, że jeżeli Wspólnota – a obecnie Unia – zostanie ze względu na działania swoich instytucji pociągnięta do odpowiedzialności, jest ona reprezentowana przed sądem Unii przez instytucję, względnie instytucje której, względnie którym przypisywane jest działanie powodujące powstanie odpowiedzialności. TSUE podnosi, że rozwiązanie to nie może zostać zastosowanie w niniejszej sprawie, ponieważ – ze względu na różne czynniki – prowadziłyby to sytuacji, która wydaje się niezgodna z zasadą prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości, co zgodnie z wyraźnym brzmieniem wyroku Werhahn i in. stanowi uzasadnienie przyjęcia przedstawionego rozwiązania. W tym kontekście TSUE powołuje się – w charakterze kwestii wpadkowej – również na nieposzanowanie zakresu art. 317 akapit pierwszy TFUE oraz art. 53 ust. 1 rozporządzenia nr 966/2012⁽¹⁾, na podstawie których Sąd powinien był w jego przekonaniu uznać, iż odszkodowanie – takie jak dochodzone w niniejszej sprawie – musi zostać wypłacone z części budżetu przypadającej na Komisję.

W ramach drugiej części zarzutu pierwszego TSUE, twierdzi powołując się na wyrok ETPC z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie Mihalkov v. Bułgarii (skarga nr 67719/01), że uznając, iż TSUE musi reprezentować Unię w postępowaniu w przedmiocie skargi o odszkodowanie Aalberts Industries Sąd nie uwzględnił wymogów niezawisłości i bezstronności sędziego. Jako że w niniejszej sprawie, po pierwsze, działanie powołane jako powodujące powstanie odpowiedzialności stanowi wykonywanie wymiaru sprawiedliwości przez skład orzekający, a, po drugie, skład orzekający w przedmiotowej sprawie i) należy do tego samego organu wymiaru sprawiedliwości (do Sądu) co skład orzekający, któremu przypisywane jest działanie powodujące powstanie odpowiedzialności i ii) stanowi stały element organizacyjny strony pozwanej w niniejszej sprawie (TSUE), z którym sędziowie składu orzekającego są powiązani zawodowo, ww. wymogi nie są spełnione i to tym bardziej, gdy – tak jak orzekł Sąd – odszkodowanie miałyby zostać wypłacone – zgodnie z żądaniem w niniejszej sprawie – z części budżetu przypadającej na TSUE.

Ponadto w ramach **zarzutu drugiego** TSUE podnosi, że zaskarżone postanowienie **narusza obowiązek uzasadnienia**, ponieważ nie zawiera ono żadnego konkretnego obalenia przedstawionych przez TSUE przed Sądem twierdzeń dotyczących zakresu linii orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, na którą składają się m.in. wyroki: Groupe Gascogne/Komisja (C-58/12 P, EU:C:2013:770), Gascogne Sack/Komisja (C-40/12 P, EU:C:2013:768) i Kendrion/Komisja (C-50/12 P, EU:C:2013:771).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, EURATOM) NR 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sächsisches
Oberverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 19 marca 2015 r. – Lidl Dienstleistungs-GmbH & Co. KG/
Freistaat Sachsen**

(Sprawa C-134/15)

(2015/C 205/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Sächsisches Oberverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Lidl Dienstleistungs-GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Freistaat Sachsen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 4 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 543/2008 ⁽¹⁾ jest zgodny z art. 6 ust. 1 akapit pierwszy 1 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 15 ust. 1 i art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 2) Czy art. 5 ust. 4 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 543/2008 jest zgodny z art. 40 ust. 2 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 543/2008 z dnia 16 czerwca 2008 r. wprowadzające szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do mięsa drobiowego (Dz. U. L 157, s. 46).